

A szentnek öltözött testvérek - népmese

Élt egyszer egy szegény ember a feleségivel meg a három fiával. Nagyon szegények vótak, bérességből éltek, meg a szegény asszony mosott a nagyságos úrnak, takarított. Ebből éltek.

De a sok munkába megbetegedett a szegény asszony, tönkrement a kezi-lába, meghalt, nem sokáig élt. A szegény ember birta még egy darabig, aztán ő is megbetegedett, mer nagyon sokat dolgozott a gonosz nagyságos úrnak. Hát ágyának esett, otthon volt.

A három fia körülötte. Ott búslakodtak, de nem tudtak segítenyi rajta, mer munkát nem kaptak.

- Mit csináljónk, édesapám? Nincsen semmink! - mondta a legöregebb.

Még orvosnak se tudtak szóllyi, mer nem vót egy árva krajcárjok se.

Estefelé beköszönt a szegény ember komája:

- Adjon Isten jó estét! Édes komám, ilyen beteg-e kend?

- Bijony ilyen, de se ennyi, se innya, semmim nincs. Se orvosság, semmi.

- Ó, édes gyermekeim, mér tátjátok a szátokat itt? Nem tudtok magatokon segítenyi? Gyertek el hozzám, majd megyek estére harangozni, oszt adok nektek három papi ruhát. Eleget szívta apátoknak meg anyátoknak a vérit a nagyságos úr, majd elmentek hozzája, kibabráltok jó vele: mer tük lesztek a három szentek. No, de ez a papi ruha még kevés, kaptok még mellé egy tarisznyát fehér kenyérral, két szál kolbászral.

Szépen elmondta nekik, mit csináljonak a nagyságos úr házána. Este a fiúk megkaptak a keresztapjuktól mindent. A papi ruhát magukra öltötték, a tarisznyába meg beleszorították a kenyeret, a kolbászt, aztán ellopakodtak a nagyságos úr kertje alá. Ott húzták meg magokat, míg öreg este lett. Megegyeztek, hogy a legöregebb lesz Szent Péter, a középső Szent Pál, a legkisebb meg Szent Jánoska.

Szent Péter es Szent Pál bekopogtatott a nagyságos urékhó, Szent Jánoska meg kívül maradt a pitvarajtóba a tarisznyával a nyakába.

Szóltak bentről:

- Tessék, ki az ilyen késő?

Bemennek, mondják:

- Dícsértessék a Jézus Krisztus! Mi vagyunk Szent Péter és Szent Pál.

- Jaj, minek köszönhetjük ezt a nagy megtiszteltetést, hogy mihozzánk Szent Péter és Szent Pál elgyőtt? Jaj, asszony, rögtön hozzá nekik kenyeret, kolbászt!

Megy a zsugori asszony, hoz a komrából a béresek fekete kenyereiből egy darabkát, mellé egy csepp kolbászt.

- No, gyöjjenek, gyöjjenek, fogyasszák!

Szent Péter fejcsóválva veszi át az adományt, odaszól Szent Pálnak:

- Édes fiam, Pál, vidd ki ezt az adományt Szent János tesvérünknek, hogy áldja meg!

Szent Pál mindjárt szót fogadott, vitte ki. A pitvarajtóba aztán gyorsan kicserélték a nagy fehérkenyérral meg a két szál kolbászral, oszt fordult is befelé Szent Pál.

- Jaj - összenézett a nagyságos úr meg a nagyságos asszony -, asszony, minő csuda, ez má csuda!

Odasúg az ember az asszonynak:

- Hallod-e, kedves anyókám, ha ezek ilyen szépen szaporítanak, azt a kis aranyótkot is áldassuk meg velek!

- Jó van, emberem, jó van, hozza ki!

Amíg az ember térült-fordult, az asszony rimánykodni kezdett:

- Jaj, Szent Péter, Szent Pál, csak fogyasszák jó egészségvel a kolbászt meg a kenyeret, ha má így megáldották. De nagy kérésünk vóna: a kis gyűtött aranyótkot is lennének szívesek megáldanyi.

- Persze, megáldjuk, megáldjuk mink.

Az asszony szaladt, ugrott az ura után. Az ura mingyár:

- Öntsük csak egy nagy zsákba, asszony!

Úgy is tettek, hogy szaporodhasson az arany. A zsák fenekén vót az arany, mégis alig birta kivonszolni Szent Pál.

De má meg vót mondva Szent Jánoskának, hogy lógjon meg mingyár, mihint kiviszik az aranyat. Jánoska úgy is tett, a vállára hagyította a zsákot, a nyakába vette a lábát, oszt nyoma se maradt. Szent Pál bement, odaszólt a társának:

- Menjé ki, Péter, nézd meg, hogy szaporogyik-e az arany!

Kiment Péter, oszt az is utyikaj, elszaladt.

Kisvártatva azt mondja Szent Pál:

- No, má magam is kimenek, körűnézek, mer biztosan nagyon megszapordott az arany, nagyon megáldottuk. Csak nyugodtan legyenek magok itt, mingyár hozzuk.

Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, ő is utyikaj, szaladás a többi után.

Hazaszaladtak, lehajigálták magokró a papi ruhát, bezárkóztak.

- No, édesapám, egyet se búsuljon! Amit magok dolgoztak nekik, most kivettük a vámot. Nézze, édesapám, mennyi arany van ebbe a zsákba!

- Ja.j, drága gyermekeim, nem lesz-e belőle valami baj?

- Sose aggódjon, édesapám, megyőnk az orvosé, ahogy virrad. Lesz magának ennyi-innya, szép ruha, minden.

Megy a hajnali harangszó előtt a keresztapjok is.

- No, édes gyermekeim, szerencsével jártatok-e?

- Szerencsével, keresztapám, az Isten fizesse meg magának! Gyöjjön csak, hogy fizessük meg magának mink is tízsorosan, amit maga adott nekünk!

Adták neki a sok aranyat, hogy örült a keresztapa is.

- De édes gyermekeim, a szátok el ne járjon!

Mer ám közbe legyen mondva, a nagyságos úrék nem győzték várnyi, hogy ugyan milyen rengeteg má az az arany, nincsen-e teli a verendájok. Mennek ki. De nemhogy teji vóna, de még az övék se sehol, a szentek meg eltűntek.

- Jaj, ember, oda az aranyónk, oda a véka aranyónk! Szaladoztak jobbra-balra, kiabáltak az utcán:

- Nem látták-e Szent Pétert, Szent Pált? Se Szent Jánost? Egyiket se látták?

Persze, hogy senki se látta a szenteket. A nagyságos úrék tépték a hajukat, a szegény ember meg azóta is boldogan él a három fiával.

Nagy Zoltán -Nagy Ilona
Az ikertündérek - Akadémia Kiadó
Budapest - 1990